

at affinde os dermed paa den bedst mulige Maade. Jeg skal ikke nærmere omtale de forskjellige Forslag, da den ærede Ordfører allerede har udtalt sig paa Udvalgets Vegne. Jeg begjærede kun Ordet for at troste min ærede Ven og Nabo tilvenstre (Madsen). Han vil stemme mod Lovforslaget, fordi et af ham i Forening med et andet æret Medlem til 2den Behandling stillet Forslag forkastedes. Det gjør mig forresten ondt for min ærede Nabo, men jeg vil dog, ligesom den høitærede Minister, henstille til hans velvillige Overbevielse, om han dog ikke skulde kunne lade sig bevæge til at stemme for Loven, uagtet netop dette Forslag, hvori jeg forøvrigt ikke er uenig med ham, ikke blev vedtaget. Jeg anseer det for fuldstændig berettiget, at de Egne, som fortrinsviis bidrage til Jernbanen, faae Pengene tilbage, naar den Dag kommer, da Staten ikke directe taber Penge ved Banen; naar Penge-spørgsmaalet engang stiller sig saaledes, at man har Renter af sin Anlægs-capital, bør disse Egne have deres Penge tilbage. Jeg antager imidlertid slet ikke, at dette Spørgsmaal er opgivnet, fordi det ikke føres igjennem ved denne Lov; man kan efter min Mening godt betroe dets Afgjørelse til Fremtiden. Maaskee ligger det ikke saa ganske nær, at der vil blive et Overflud, som kan tilbagebetales, skjøndt ogsaa jeg haaber, at den Dag vil komme, men jeg har den Overbeviisning og den Tillid til vore Efterkommere, at de til den Tid nok ville klare dette Spørgsmaal og betale de Penge tilbage, som de enkelte Egne have siddet i Forstud med for denne Domaine, dette Statsactiv, som deres Forfædre, den nu levende Slægt, have betalt. Jeg troer derfor, at det ærede Medlem godt kan troste sig med, at det, skjøndt det ikke staaer i Loven, alligevel vil stee, og at den da tilstedeværende Magt og Myndighed nok vil varetage vore Interesser i denne Henseende.

Madsen: Jeg kan ikke nægte, at den Udtalelse, jeg hørte fra den høitagtede Indenrigsminister, ikke bidrog til at indgyde mig nogen større Tillid til Lovens Retfærdighed; thi Ministeren sagde udtrykkelig: Man kan sørge for, at der ingensinde bliver et Overflud. Det var netop dette, jeg havde henlebet Opmærksom-

heden paa, idet jeg troede, at der allerede var steet en for stor Nedsættelse i Taxterne. Egesaa godt som den høitagtede Indenrigsminister kan fremsætte den nys nævnte Udtalelse for de jydsk-syenske Jernbaners Vedkommende, ligesaa godt kan jo det sjællandske Jernbaneselskab i Forening med den høitagtede Indenrigsminister sørge for, at Staten som Følge af dens Rentegaranti bestandig kommer til at give et Tilskud til det sjællandske Jernbaneselskab; naar nemlig Taxterne for de sjællandske Baners Vedkommende blive nedsatte ligesaa meget, som Tilfældet er for de jydsk-syenske Baner, er det et stort Spørgsmaal, om der paa Grund af Rentegarantien ikke vilde behøves et Tilskud af Statskassen. Ved at høre den omtalte Udtalelse af den høitagtede Indenrigsminister, blev jeg derfor meget mere ængstelig, end jeg før var; thi jeg troer virkelig, at Taxterne paa de jydsk-syenske Baner ere nedsatte for meget, hvorimod jeg paa den anden Side har den Overbeviisning, at, naar de blive nogenlunde forhøiede i Forhold til Taxterne paa de sjællandske Baner, vilde det ikke være ret længe, inden de jydsk-syenske Baner gavede et Overflud. Der er dog en anden Ting, som kunde have forsonet mig Noget med Loven, og det er den, at man ligefrem kunde ansee dette Tilskud som et Tilskud fra Amtsrepartitionsfondene, fordi man maa antage, at ved Anlægget af Jernbaner og den store Trafik paa dem vil Slidet paa Landeveiene formindstes, hvoraf da atter følger, at Amtsrepartitionsfondenes Udgifter til Veivæsenet blive mindre. Naar man opstillede en saadan Betragtning, vilde jeg ikke finde det saa urimeligt, at Amtsrepartitionsfondene gavede et Tilskud til Jernbanerne. Dette var den eneste Betragtning, som kunde have forsonet mig med Loven, men den høitagtede Indenrigsminister sagde netop, at vi ikke maatte betragte Bidragene som et Tilskud fra Amtsrepartitionsfondene. Vel sagde min ærede Nabo (H. M. Petersen), at naar den Tid kom, da der blev et Overflud, kunde vi gjøre os Haab om, at Regjeringen vilde fremkomme med et Forslag om, at de, der havde betalt Bidragene, skulde have dem tilbagebetalte, saa at vi passende kunde lade dette Spørgsmaal være et Frem-